

On aniràs aquest estiu?

Aviat començarà l'estiu, que és com dir que començaran totes les coses. Amb aquells dies llarguíssims i aquelles nits que mai no s'acaben. Encès d'aventures inesperades, de retrobaments i de crepuscles. Amb la plaça plena de corregudes, revetles i torroneres. Amb el cant dels grills a la clastra i dels sebel·lins dins la frescor de la garriga. Amb el xepa-xep de les colles que baden la lluna des de la platja o la festassa d'encetar una síndria vora el safareig. I amb el tendre aleteig d'un botet escometent les ones a trenc d'alba.

I ens queixarem, com sempre, de la calor. I ara, a més, de la saturació. I dels 14 milions de turistes que ens visiten cada any –i, sobretot, dels 1.662.120 que ho fan a bord d'un creuer. I dels 1.001.842 vehicles que circulen a Balears. O dels 188.682 que transiten diàriament per la Via de Cintura de Palma.

La primavera ja ens ha deixat presagis inquietants: reiterades retencions al túnel de Sóller; prohibició d'accés particular a Formentor; carreteres tancades per la Mallorca 312; col·lapse de llargues hores a la carretera de Manacor per un accident...

Començarà ara l'apassionat debat sobre la necessitat de prendre mesures urgents i el dilema sobre quin camí prendre. Uns apostaran per les infraestructures convencionals i pensaran a ampliar variants, fer un quart o un cinquè carril, construir segons i tercers cinturons, refer noves carreteres –com la de Campos–, dissenyar ponts, túnels, rotondes... i fins i tot un aparcament de 500 places part davant la Llonja, arran de la mar.

D'altres pensarem més en les infraestructures blanques, especialment centrades en la competitivitat del transport públic: augmentar línies i freqüències per duplicar els 38 milions d'usuaris anuals de

NANDA RAMON

PROFESSORA

l'EMT; abaratir dràsticament el bitllet de les 150 línies TIB; fer arribar a la fi el tren a Artà i a Cala Rajada; i “desaparcar” el pobre tramvia.

Uns i altres, però, estarem oblidant el vertader problema de la mobilitat: ens movem massa. Això és així, som molts i ens movem massa.

Des de 1950 la població mundial s'ha triplicat (de 2.500 milions a 7.700), al mateix temps que les Illes Balears seguien escrupolosament la tendència general (dels 419.000 habitants el 1950, als 1.115.990 actuals).

I tanmateix, tot i ser un repte important per al planeta, no és el nombre d'habitants el nostre principal maldecap. Si els 7.700 milions de terrícoles (i els 859.289 mallorquins) acceptassin les oportunitats econòmiques, formatives i laborals del seu entorn immediat; si es conformassin amb la seva situació política i social; si no s'entestassin a conèixer món; i si passassin les vacances i els caps de setmana prenent la fresca davall l'emparat de ca seva... el problema de la super-

Uns i altres estarem oblidant el vertader problema de la mobilitat: ens movem massa; som molts i ens movem massa

població encara seria assumible.

El veritable problema apareix quan mallorquins i terrícoles comencen a moure's incansablement, batent tots els rècords imaginables any rere any: 65,6 milions de desplaçats i refugiats (2016); 75.000 nins no acompanyats sol·licitants d'asil (2017); 10 milions d'apàtrides al món; 244 milions d'immigrants; i una xifra especialment insostenible: 1.322 milions de turistes internacionals (2017).

Obviament existeix un problema de magnitud. Però, sobretot, d'actitud i de model. L'estat del benestar i les companyies lowcost han “democratitzat” el perfil dels viatgers. Ara, la major part dels treballadors del món occidental –també nosaltres, els mallorquins– ens poden permetre unes vacances anuals a l'altra part del món. O el caprici d'un city break cada parell de mesos.

El nostre oci ha tornat frenètic i el dilluns tornam a la feina extenuats, després d'una cap de setmana, en què hem anat i vengut sense parar i hem competit al facebook, sobre qui tenia un weekend més “experiencial”. És “fer” i “tenir” –i sobretot “presumir-ne”– per damunt de “ser” i “estar”.

I la poligonització de la nostra vida fa que, fins i tot en una ciutat abastable i practicable com és Palma, milers de ciutadans hagin de córrer diàriament amunt i avall per abastir-se als polígons educatius, sanitaris, comercials, residencials, d'oci... De cada vegada s'allunya més el miratge de la barriada auto-suficient.

L'esclat de l'estiu és imminent i imparabile, i cap d'aquestes reflexions minimitzarà els efectes de la saturació. Igual que repetir tòpics i obvietats sense canviar les conductes no exorcitzarà el monstre. No hi ha solucions simples a problemes complexos. Convé que ho comencem a acceptar.